



Aydın CAVAD

MOTİVASIYA

Razılaş ki,
 İçdiyin həblər
 çarəsizdi ağrıların önündə,
 Onlarla doldurma ciblərinin boşluğunu.
 Ürəyin ən zərərli alışqanlığa öyrəncəli,
 Gecə-gündüz dərd çəkməklə məşğuldu.
 Səndə tərək edilmək adəti
 sağlamlığından başladı,
 Belə getsə, ürəyində bitəcəkdir.
 Sonuncu nəfəsin göy üzünə
 Öz əllərinlə təslim ediləcəkdir.
 Göyün qatları ağacsız, kölgəsiz;
 Addım-addım əzaba yeriyəcəksən.
 Günəşdən – bu cəhənnəmdən qovulan od
 parçasından ruhunu qoru,
 Yoxsa əriyəcəksən.
 Razılaş ki, ölüm deyilən
 Heç nəyi dəyişməyəcək
 dünyandan başqa.
 Ölüm ən uzunömürlü tənhalıqdı.
 Ayıran cismi ruhdan – səni özündən...
 Razılaş...
 sən əslində xoşbəxt adamsan,
 Çünki həyatın sadəcə nəfəs almaq,
 Dünya ilə bərabər boş-boş fırlanmaq deyil.

Bir az yaxın otur, çək əllərini gözlərindən.
 Gördüyün boz məhəllə
 Onu yaşıl yarpaqlarıyla mükafatlandırın
 ağaclara görə xoşbəxti,
 O yarpaqlar bir gün solsa da.
 İnsanlar da özlərinə görə yox,
 özlərinə bəxş olunan səbəblərə görə xoşbəxt
 olurlar;
 O səbəblər bir gün xatirə olsa da.

ÜRƏK QIRINTILARI

Barmaq-barmaq parçalanıb əllərim,
 Sol tərəfim zədələnib dizindən.
 Ürəyimin bir ağırlıq canı var,
 Hər dəqiqə gedə bilər özündən.
 Ümidlərim bir qutunun içində
 Toz bağlamış şəkil kimi saralıb.
 Kimlərinsə yaddaşından itmişəm,
 Gedən gedib, baxım görüm nə qalıb?
 Günahlarım nəfəsimi daraldır
 Aya həsrət gecələrin birində.
 Soyuq otaq, bir stəkan acı çay,
 Bir də kədər, darıxqanlıq, sıxıntı
 Düzülüblər xoşbəxtliyin yerində.

İndi necə toparlanım, bilmirəm,
 Hansı gözəl xatirəyə sevinim?
 Hamısına sevinmişəm doyunca.
 Hətta bütün üzöldüyüm anları
 xoşbəxtliyə, gözəlliyə çevirib,
 xəyalımda düşünmüşəm doyunca.
 İndi nəyi gözəl sanım, bilmirəm...
 İnanıram ki,
 Gec-tez hansısa küləyə qarışıb sovrulacaq
 bir insandan asılı qalan ümidlər,
 gözləntilər.
 Və əminəm ki,
 Yerdəki ürək qırıntılarını tapdalayanlara qənim
 olacaq
 yer üzündəki bütün saf sevgilər.